

Alle skal bidrage til klimagasreduktioner – også landbruget

Regeringen har lovet i starten af 2018 at komme med et udspil for, hvordan Danmark skal leve op til sin EU-reduktionsforpligtelse på 39% i ikke-kvotesektoren i 2030. Energi-, forsynings- og klimaminister Lars Chr. Lilleholt har lagt op til, at Danmark nedsætter sin reduktionsforpligtelse ved brug af fleksible mekanismer, såkaldte LULUCF-kreditter og ETS kvoter. Det vil i givet fald betyde, at Danmark blot skal reducere udslippet af klimagasser fra ikke-kvotesektoren med 28,5% i 2030 – svarende til, at Danmarks samlede reduktionskrav i perioden 2021-2030 nedbringes fra 28 til kun 5,4 mio. tons CO₂-ækvivalenter. Samtidig har regeringen givet udtryk for tanker om, at dansk landbrug stort set fritages for reduktionsforpligtelser frem mod 2030. Dette vil være en stor fejl, der vil gøre det vanskeligere at nå det danske 2050-mål og sætte dansk økonomi på spil – som også Det Miljøøkonomiske Råd har påpeget det i deres rapport i februar 2018.

Minimum 39% reduktion i 2030 - uden brug af fleksible mekanismer

Det er afgørende, at Danmark som minimum reducerer sin udledning af klimagasser fra ikke-kvotesektoren med **39% i 2030 uden brug af fleksible mekanismer**. Klimarådet har påpeget, at det *formentligt er fornuftigt at reducere udledningen mere, end målet tilsiger (39%), hvis vi skal undgå store udfordringer i omstillingen frem mod 2050*. Hvis de fleksible mekanismer anvendes, reducerer Danmark mindre frem mod 2030, end målet tilsiger. Udover at fordyre omstillingen, vil en udskydelse øge usikkerheden om, hvorvidt Danmark overhovedet kan nå målet om at blive et lavemissionssamfund i 2050. Udskydelsen medfører under alle omstændigheder, at Danmarks samlede klimagasudledning frem mod 2030 bliver næsten 23 millioner tons CO₂-ækvivalenter højere end, hvis Danmark ikke gør brug af fleksible mekanismer.

Hele ikke-kvotesektoren skal med

For at nå reduktionsmålet på 39% i 2030 er det afgørende at både energi-, transport- og landbrugssektoren er med. Hvis landbruget så godt som fritages og de lavt hængende frugter i denne sektor ikke høstes, bliver det samlet set dyrere at nå målet. Samtidig vil landbrugssektoren stå over for strengere reduktionskrav efter 2030. Det er afgørende for fremtidssikringen af dansk landbrug – og innovationen i sektoren – at der frem mod 2030 er et klart krav om løbende omstilling mod et mindre klimabelastende landbrug.

Oplagte muligheder for landbruget

Der er flere reduktionsmuligheder indenfor landbruget, som der skal arbejdes videre med. Vi anbefaler, at man i første omgang tager fat i følgende fire tiltag:

- Produktion af biogas fra landbrugets restprodukter – gylleseparation og bedre fordeling af afgasset gødning
- Udtagning af kulstofrige jorder, ådale og højbundsarealer
- Reduktion i husdyrbestanden og erstatning af sojaimport med dansk produktion af proteinfoder
- Måltrettet reduktion af kvælstofnorm, øget anvendelse af efterafgrøder og flere flerårige afgrøder

Som Det Miljøøkonomiske Råd viste, er der penge at spare ved at tænke i synergier mellem landbrugets klimatiltag og landbrugets øvrige aktiviteter med henblik på en opfyldelse af Vandrammedirektivet, NEC-direktivet (om luftforurening), FN-konventionen om biodiversitet, m.fl. – alt sammen mål som skal opfyldes inden 2030. Derfor må klimaindsatsen også tænkes med inden 2030.

Vi har vedlagt to bilag. Det første illustrerer fleksibilitetsmekanismernes betydning for reduktionsforpligtelsen. Det andet uddyber, hvordan landbruget bedst bidrager til et stabilt klima og giver et overblik over andre klimagasreducerende tiltag i landbruget. Desuden havde vi den 14. januar et debatindlæg i Jyllands-Posten, der opridses, hvorfor landbruget skal bidrage til reduktionen af klimagasser frem mod 2030 – se indlægget [her](#).

Venlig hilsen

Danmarks Naturfredningsforening
Greenpeace

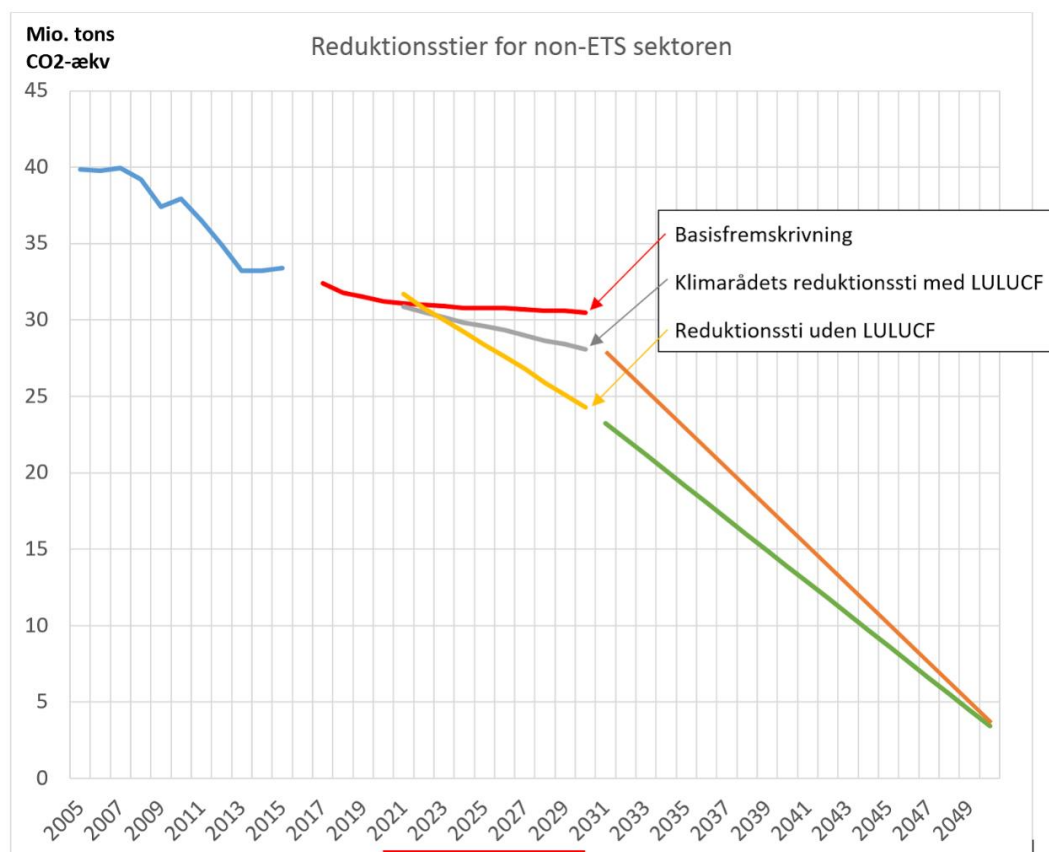
Det Økologiske Råd
WWF Verdensnaturfonden

GREENPEACE

Danmarks
Naturfredningsforening

Bilag A – Flexibilitetsmekanismernes betydning for reduktionsforpligtigelsen

Figuren ovenfor illustrerer, hvordan brugen af LULUCF-kreditter (14,6 mio. tons CO₂-ækv) og ETS-kvoter (8 mio. tons CO₂) tillader Danmark at reducere udledningen fra ikke-kvotesektoren med en væsentlig mindre andel end 39% i 2030. Hvis der gøres brug af disse fleksible mekanismer til at nå reduktionsmålet i 2030, vil udledningen for ikke-kvotesektoren kun være reduceret med 28,5% i 2030 ift. 2005 svarende til, at Danmarks samlede reduktionskrav i perioden 2021-2030 nedbringes fra 28 til kun 5,4 mio. tons CO₂-ækvivalenter.

Den orange kurve illustrerer reduktionsstien for ikke-kvotesektoren fra 2030 til 2050, hvis der gøres brug af fleksible mekanismer i perioden 2021-2030. Den grønne kurve illustrerer reduktionsstien fra 2030-2050, hvis der ikke gøres brug af fleksible mekanismer i perioden 2021-2030. Reduktionstempoet er nødt til at være markant højere langs den stejlere orange kurve end langs den grønne. Jo hurtigere reduktionen skal foregå, des mere omkostningsrig risikerer omstillingen at blive, og des mere usikkert bliver det, om Danmark overhovedet er i stand til at nå målet om at blive et lavemissionsamfund i 2050.

LULUCF-kreditter har ikke den ønskede klimaeffekt

Udover at brugen af LULUCF-kreditter sammen med ETS-kvoter vil udskyde reduktionsforpligtelser til efter år 2030 og bremse den grønne omstilling, så opgøres EU-landenes LULUCF-regnskab således, at Danmark kan få rabat uden overhovedet at optage kulstof fra atmosfæren. Danmarks LULUCF-kreditter i perioden 2021-2030 fastsættes nemlig ikke ud fra, hvor meget kulstof danske jorde optager, men hvor meget mindre klimagas de afgiver end gennemsnittet i perioden 2005-2007, hvor afgivelsen af kulstof fra danske jorde var høj.